8

సాంబయ్య పెళ్లి

పుట్టి బుద్ధెరింగిం తరువాత సాంబయ్య ఎన్నడూ ఆ రోజు ఉన్నంత సంతోషంగా లేడు. పుట్టు కురూపి అష్టదరిద్రుడైన తనకు పిల్చి పిల్లనిస్తామనేవారున్నారని రుజువవటం బ్రహ్మానందాన్ని కలిగిస్తోంది సాంబయ్యకు.

సాంబయ్యకు యీ ప్రపంచంలో నా అనేవాళ్లెవరూ లేరు. పుట్టిన రోజే అమ్మ కరువయింది. అయిదో ఏడు వచ్చేప్పటికి అయ్య పోయాడు. ఇక తన భారమంతా అరవై ఏళ్ళ అవ్వమీద పడింది.

ఆరవై ఏళ్ళ ముసలి అవ్వ! పాపం, జీవితంలో మిగిలిన ఆ కొద్ది రోజులూ, కృష్ణా రామా అంటూ ముక్కి మంచంలో గడపవలసినదానికి. ఇరుగు పొరుగు ఇండ్లలో అడ్డమైన చాకిరీ అంతా చేసి, ఇంత కూడు తినేలాగ చూడవలసిన భారం తానే మోయవలసిన వచ్చింది.

ఆ అవ్వా గతించింది. తను ఇంతవరకూ బ్రతుకును అలా భారంగా లాక్కు వస్తున్నాడు. దరిద్రం, కురూపితనం...కాని, ఈ నాడు...?

సాంబయ్య ఆవు పాలు పితికేందుకు కూర్చున్నాడు. అంత సంతోషంలోనూ అతనికి గత జీవితంలోని ఘట్టాలు స్ఫురణకు వస్తూనే ఉన్నాయి ఒక పీడకలలాగ.

వెనుక ఏదో చప్పుడైంది. వెంటనే వెన్నుపూస మీద తన్నినట్లు అమ్మగారి గర్జన "ఓరి నీ శిరసు మండా! ఏమిట్రా ఆవు కాళ్ళముందు కూ..."

సాంబయ్య త్రుళ్ళిపడ్డాడు. గబగబా పాలు పితక సాగాడు. అతని మనస్సు కళ్లెంలేని బలిసిన గుర్రం లాగ చెంగు చెంగున పరుగులు తీస్తోంది.

అవ్వ అతన్ని ఎన్నడూ బయటకు పోనిచ్చేదికాదు. ఒకవేళ ఖర్మం చాలక వెళ్ళినా, తోటి పిల్లల్తో యెలా మెలగాలో అర్థమయ్యేది కాదు. పిల్లలు కూడా సాంబయ్యను తమ ఆటల్లో చేరనిచ్చేవారు కాదు. పైగా 'చెదల ముఖం' అంటూ గేలి చేసేవారు. చివర చివరకు బయటికి వెళ్ళటం పూర్తిగా మానుకున్నాడు.

పాల తప్పాలతో వంటింటివైపుకు నడుస్తున్నాడు. యాదాలాపంగా వెంకన్న వచ్చి తన మేనకోడల్ని ఇస్తానంటే. తను నమ్మలేదు సుమా! అతి కష్టంమీద చివరకు నమ్మవలసి వచ్చింది.

రేపే పెళ్ళి తనింతవరకూ యే ప్రయత్నమూ చేయలేదు. కనీసం పెళ్ళికూతురికి ఒక చీర అయినా కొనలేదు. జీతంలో రెండు రూపాయలు మాత్రం మిగిలి ఉన్నాయి.

ఇలా ఆలోచిస్తూ పోతున్న సాంబయ్య కాలికి వంటయింటి గడప కొట్టుకుని బొక్క బోర్లా పడ్డాడు. ఆశబ్దానికి ఇంట్లో ఉన్నవాళ్ళంతా వచ్చి మూగారు. వంట ఇల్లంతా పాల మయం. సాంబయ్య రాబోయే ప్రమాదాన్ని ఊహించుకుంటూ, వణుకుతూ నిల్చున్నాడు ఒక మూల.

చౌదరిగారి భార్య మాలక్ష్మమ్మగారు ఇవ్వాళ ఏ గుణాన ఉన్నారో గాని, కోపానికి మారుగా జాలి కలిగింది సాంబయ్య మీద ఆమెకు. దగ్గర కెళ్ళి అడిగింది. "ఏంరా, ఇవ్వాళ చాలా పరధ్యాన్నంగా ఉన్నావు! మీ అవ్వ గుర్తొచ్చిందా ?"

"లేదమ్మగారూ!" ఏదో చెప్పబోయి సందేహిస్తున్నాడు. సాంబయ్య గుండెలు కొంతవరకు కుదుటపడ్డాయి.

"పరవాలేదు చెప్పు."

"అమ్మగారండీ మరే...రేపు...నాకు...పెళ్ళి..." కటిక్కిన నాలుక కరుచుకున్నాడు.

మాలక్ష్మమ్మగారు ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకుంటున్నారు. బహుశా ఆమెకు తన పెళ్ళి రోజు గుర్తువచ్చి ఉంటుంది. "అయితే నా కిన్నిరోజులూ చెప్పలేదేం."

"నాలుగు రోజుల ముందు పిల్ల మేనమామ వచ్చి, శుక్రవారం మంచి లగ్నం ఉన్నదని చెప్పాడు" అన్నాడు సాంబయ్య.

మాలక్ష్మమ్మగారు ఏదో ఆలోచిస్తూ అడిగారు. "పిల్లను గురించి ఏమైనా అడిగావా ?"

"లేదమ్మా !" అన్నాడు సిగ్గుతో తలవాల్చి.

"కొంపతీసి, ఏ కుంటిదో, గుడ్డిదో కాదుగదా ?"

మాలక్ష్మమ్మగారి మాటలు చాకుల్లాగ గ్రుచ్చుకున్నాయి సాంబయ్య అమాయక హృదయానికి. ముఖం వెల వెల బోయింది. శుభమా అంటూ పెళ్ళి చేసుకోబోతుంటే యీ శకునిపక్షి దీవనలేంటి ? సాంబయ్యకు బలే కోపం వచ్చింది. అతనికి జీవితంలో ఎప్పుడూ, ఎవరిమీదా, ఇంత కోపం రాలేదు.

సాంబయ్య స్థితిని అర్థం చేసుకున్న మాలక్ష్మమ్మగారు పలక్కుండా లోపలకు వెళ్ళి వచ్చి, ఒక పది రూపాయల నోటును సాంబయ్య చేతిలో పెట్టి అన్నారు. "ఇంక ఇంటికి వెళ్లు ఈ రెండు రోజులూ పనిలోకి రావద్దులే"

బ్రతుకు జీవుడా అని, ఒక్క అంగలో బయటపడి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చాడు సాంబయ్య.

ఇప్పుడు అతని దగ్గర మొత్తం పన్నెండు రూపాయిలున్నవి. కోమటి నరసయ్య గుడ్డల దుకాణంలోకి దూరాడు. పది రూపాయలు పెట్టి పెళ్ళి కూతురుకు ఒక నల్ల అంచు తెల్లచీర, ఒక ఎర్ర రవికగుడ్డ కొన్నాడు. మరి తనకో ? రెండు రూపాయలు మాత్రం ఉన్నాయి. అతని అవస్థ తెలుసుకున్నట్లు నరసయ్య నవ్వుతున్నాడు. సాంబయ్యకు కోపం వచ్చింది. తనంటే ఈ ప్రపంచంలో అందరికీ అలుసే ! పది రూపాయలనోటు కోమటి చేతులో వేసి, పైనున్న తుండులో గుడ్డలు చుట్టి, చంకలో ఇరుకించుకుని బయలు దేరాడు.

నడుస్తుంటే సాంబయ్యకు రెక్కలు వచ్చినట్లూ, స్వేచ్ఛగా గాలిలో తేలిపోతున్నట్లూ ఉన్నది. సాలీల పేటకు చివరనున్న ఒక నిట్టాడి ఇంటి ముందు ఆగి, తడిక ఊడదీసి లోపల ప్రవేశించాడు. చంకనున్న గుడ్డల మూటను ఒక తుప్పు పట్టిన పాత రేకు పెట్టెలో భద్రపరిచాడు.

బాగా ఆకలేస్తున్నది అతనికి. ఇప్పుడు చెయ్యి కాల్చుకోవాలంటే కష్టంగా ఉంది. యీ ఒక్క రోజుకేగా యీ కష్టం. రేపటినుండి...హృదయంలో ఎవరో చక్కిలిగింత పెట్టినట్లున్నది. సిగ్గు తెరలు కమ్ముకుంటున్నాయి ముఖంమీద. ఒకదాని వెనుక ఒకటిగా ఏవో స్మృతులు తల లెత్తుతున్నాయి పుట్టగొడుగులు లాగ.

అకస్మాత్తుగా అమ్మగారి ఆ పాపిష్టి మాటలు "కుంటిదో, గుడ్డిదో" గింగిరుమన్నాయి సాంబయ్య చెవుల్లో. అతని హృదయం దెబ్బతిని క్రిందపడ్డ పక్షి పిల్లలాగ గిలగిల తన్నుకుంటున్నది. తను పడుకుని ఉన్న మంచం ఎక్కడికో పాతాళానికి క్రుంగిపోతున్నది. రెండు చెవుల్లో చిటికెన వ్రేళ్ళు దూర్చి, ఆ శబ్దం వినపడకుండా చేయ ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

అవును. అంతే కావచ్చు. లేక తనలాంటి కురూపిని పిల్చి పిల్లనిస్తాననే దెవరు యీ విశాల ప్రపంచంలో? బుర్ర వేడెక్కింది. ఇంక ఆలోచించలేక పోతున్నాడు.

సాంబయ్య నల్లగా పొడవుగా ఉంటాడు. కాళ్ళూ, చేతులూ చాలా పొడవుగా ఉంటవి. అతనికి తొమ్మిదవ ఏట మశూచికము వచ్చింది. అందులో ఒక కన్ను కాయ కాచింది. అసలు చచ్చిపోవాల్సిన దెబ్బ. ఎలాగో బ్రతికి బయట పడ్డాడు. ఆ నల్లని ముఖంమీద లోతైన గుంటలు, ఇనుముమీద త్రుప్పు పట్టినట్లు ఉంటుంది.

అతనికి జ్ఞానం తెలిసినప్పటినుండి నడివీధిలో నలుగురి ముందు తిరగటానికి, ఏదో తప్పుచేసిన వాడిలా బాధపడేవాడు. ఏ నలుగురు మాట్లాడుతున్నా, నవ్వుతున్నా సాంబయ్యకు తన్ను గురించి మాట్లాడుతున్నట్లూ, తన్ను చూసి నవ్వుతున్నట్లూ అనిపించేది. అంతా తనను కావాలని పీడిస్తున్నట్లూ, తనను మనుష్యుల మధ్యకాక ఏ అడవి మృగాల మధ్యనో ఉన్నట్లు భయపడేవాడు. సమాజంలో స్వేచ్ఛగా, నలుగురి ముందూ తలెత్తుకుని బ్రతకడానికి హక్కు లేనట్లు తోచేది సాంబయ్యకు. అ భావమే అతని హృదయంలో పెద్దయ్యేకొద్దీ బలీయంగా నాటుకు పోయింది.

ఇప్పుడు అతనికి ఇరవై యేడు యేళ్ళు. ఇంతవరకు చౌదరిగారి ఇల్లూ, తన ఇల్లూ తప్పితే వేరే ప్రపంచంతోనే సంబంధం లేదు అతనికి. అలా అని

వయస్సుకు తగ్గ కోర్కెలు లేవని కాదు. ఇరుగు పొరుగున తన యీడువాళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు జరుగుతుంటే, సాంబయ్య కూడా ఎన్నో పగటి కలలు కనేవాడు. ఒక్కొక్కప్పుడు స్వప్న లోకంలో తన్ను తానే మర్చిపోయేవాడు. ఊహల్లోనే యెన్నో రాత్రిళ్ళు హాయిగా గడిపేవాడు. ఉదయం లేవగానే తనకు పిల్లనిచ్చే దౌర్భాగ్యుడు కూడా ఈ ప్రపంచంలో ఉన్నాడా అని క్రుంగిపోయేవాడు. దొంగతనం చేసినవాడిలాగ ఆత్మగ్లానితో బాధపడేవాడు. కాని ఈ రోజు...తన కలలు నిజం కాబోతున్నాయి.

నిజం కలలంత మధురంగా ఉండదని పాపం, ఆ అమాయకుడికేం తెలుసు ?

తెల్లవారితే పెళ్ళి. ఎన్నో ఊహాలు ముసురుకుంటున్నాయి. తను భార్యను ఎలా సంతోష పెట్టాలి ? తన అంద వికారాన్ని ప్రేమతో మరుగు పరచగలడా ? ఇలా ఆలోచిస్తూనే సాంబయ్య యే తెల్లవారు ఝామునో నిద్రపోయాడు.

సాంబయ్య నిద్రనుండి లేచేప్పటికి బాగా బారెడు ప్రొద్దెక్కింది. త్వరగా వేడినీళ్ళు పెట్టుకుని స్నానం చేశాడు. రాత్రి శుభ్రంగా ఉతికి ఆరవేసిన బట్టలు కట్టుకున్నాడు. రాత్రికి యేమైనా పండ్లు కొనటానికి బజారుకు బయలుదేరాడు.

త్రోవలో ఆలోచిస్తూ బండ్లకు, మనుష్యులకు ఎదురు నడిచినందుకు తిట్లు తిన్నాడు. ఒక మామిడి పండ్ల తట్టముందు ఆగి బేరం చేసి ఎక్కువ ధర చెప్పినందువల్ల కొనకుండా ముందుకు సాగాడు. బేరం చేసి కొనకుండా పోతున్నందుకు పండ్ల అమ్మి శాపనార్థాలు మొదలు పెట్టింది. అందులో ఎక్కువ భాగం తన కురూపితనానికే. సాంబయ్య కనీసం ఈ రోజునన్నా తన కురూపితనాన్ని మర్చిపోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. కాని ప్రతివాళ్ళూ ఈ విధంగా జ్ఞాపకం చేయటం అతని హృదయానికి బాకులు పొడిచి ఎత్తినట్లనిపించింది. "ఛీ, పాడు ప్రపంచం. పాడు మనుష్యులు కనీసం ఈ రోజు నన్నా తన కురూపితనాన్ని సానుభూతితో చూడకూడదూ ?" సాంబయ్య కళ్ళలో నీరు గిర్రున తిరిగింది.

ఒక మిఠాయి కొట్టుముందు ఆగి, రెండు నూనె లడ్లూ, నాలుగణాల నూనె పకోడీలు కొని గబగభా నడుస్తున్నాడు. ఇంతలో—"కుంటిదో,

గుడ్డిదో" అనే శబ్దం చెవుల్లో...కళ్లు తిరుగుతున్నాయి. శరీరం భారంగా తోస్తున్నది. తడబడుతున్న కాళ్లు మాట వినటం లేదు.

"బాబూ! మీ కడుపు పండాలి. పదిమంది పిల్లల్ని కని చల్లగా వుండు బాబూ" అని వినిపించింది సాంబయ్యకు రోడ్డుకు ఒ ప్రక్కనుండి. త్రుళ్ళి పడి వెనుదిరిగి చూశాడు. తన్నేనా? అవును. తననే! దాదాపు ఇరవయ్యి సంవత్సరాల ఒక గుడ్డి అమ్మాయి ఐదు సంవత్సరాల ఒక పిల్లవాని చెయ్యి పట్టుకు నిల్చొని ఉన్నది. సాంబయ్య సంతోషంతో ఒక అణా ఆమె చేతిలో వేసి ముందుకు సాగాడు.

చివరకు తనను దీవించేవాళ్లు కూడా ఉన్నారు ఈ ప్రపంచంలో. కాదు, ఆ అమ్మాయి గుడ్డిది. అందువల్లనే తనను దీవించ కలిగింది. తన రూపం చూస్తున్నంతవరకూ ఎవరూ దీవించలేరు. దీవించరు. గుడ్డివాళ్ళు పైపై మెరుగులూ, రంగులూ చూసి ప్రేమించరు. వాళ్ళకున్న హృదయం, కళ్లున్న వాళ్లకు ఉన్నదా? వాళ్లు కోరేది హృదయం. రూపం కాదు. తన దగ్గర రూపం లేదు హృదయం ఉన్నది. తనకు కాబోయే భార్య కుంటిది కాకుండా గుడ్డిదయితే. నిజంగా తను చాలా అదృష్టవంతుడే. ఇంతసేపూ భయపడ్డ తన తెలివితక్కువ తనాన్ని నిందించుకున్నాడు.

సాంబయ్య ఇంటికి చేరేప్పటికే పిల్ల మేనమామ అతనికోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు "నీకు పిల్లనిచ్చేదీ కాక ఎంతసేపు పంచలు పట్టుకుని పడుండాలి? బయలుదేరూ?" అన్నాడు విసుగ్గా.

సాంబయ్య ముఖం చిన్నపుచ్చుకున్నది. కిక్కురుమనకుండా లోపలకు పోయి ఒక్క నిమిషంలో చంకలో గుడ్డల మూటతో బయటకొచ్చాడు.

ఇద్దరూ మౌనంగా నడుస్తున్నారు. రెండు ఊళ్ళకు మధ్య దూరం మూడు మైళ్ళు. సాంబయ్యకు రెండు మూడుసార్లు పిల్ల విషయం అడగాలని నోటివరకూ వచ్చింది. కాని ఆ పెద్దమనిషి ముఖవైఖరి చూస్తూ ధైర్యం చేయలేకపోయాడు.

ఊరు దగ్గరకు వస్తున్నది. గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. కల నిజం కాబోతుంది. ఒకవేళ కుంటిదయితే? నడవలేకపోతున్నాడు.

ఇద్దరు ఒక పూరి గుడిసెవైపు నడుస్తున్నారు. అదేనా తన అత్తవారి యిల్లు ? నడికప్పున ఆకుల్లేవు. ఎర్రమట్టితో కట్టిన ఆ చిన్న గోడలు అండలు పడిపోయి ఉన్నవి. ఎంత జాగ్రత్తగా ఆ చిన్న వాకిలినుండి లోపల ప్రవేశించ ప్రయత్నించినా ఆజానుబాహుడు సాంబయ్యకు దెబ్బ తప్పలా ? ఆ దెబ్బకు దిమ్మరపోయిన సాంబయ్య, పిల్ల మేనమామ చెయ్యి పట్టుకుని లాగి, కూర్చోపెట్టేంతవరకూ మామూలు స్థితికి రాలేదు.

ఎదురుగా కూర్చున్న పిల్లపైన సాంబయ్య దృష్టి పడింది. ఆదుర్దాగా కళ్ళవైపు చూశాడు. వోరగా తననే చూస్తున్న ఆ పెద్ద పెద్ద కళ్లు క్రిందకు వాలాయి సిగ్గుతో. మరి కాళ్లో ?

ఇల్లు నాలుగు మూలలా కలియచూశాడు. పిల్చిపిల్లనిస్తామన్న కారణం అర్థమయింది. సాంబయ్య వాళ్ళముందు తనెంతో మెరుగనుకున్నాడు. ఇంత దరిద్రులకు తనకంటె మించినవాడు ఎక్కడ దొరుకుతాడు ? సాంబయ్యలో అహంభావం రేకెత్తింది. ప్రక్కన కూర్చున్న ఆ పెద్దమనిషి గొంతు నులిమేద్దామా అన్నంత కోపం వచ్చింది. యీ భాగ్యానికేనా తనను ఇంత భయపెట్టాడు. పిల్ల కుంటిదయితే యీ పెళ్ళికి తను ఏమాత్రం అంగీకరించడు. పిల్ల కుంటిదో కాదో తేల్చుకోవటం యెలా ? ఒక ఉపాయము ఆలోచించి దీన వదనంతో ఒక మూల నిల్చొని ఉన్న ఆ పిల్ల తల్లిని మంచినీళ్లు అడిగాడు. ఆమె సాంబయ్య హృదయంలోని భావాన్ని గ్రహించినట్లు పిల్లకు సైగ చేసింది. వెంటనే లేచి మంచినీళ్ళ కుండవైపు నడిచింది పెళ్లికూతురు.

పిల్ల కుంటిదీ కాదు, గుడ్డిదీ కాదు. పెద్ద అందమైనది కాకపోయినా ఆకర్షణీయంగానే వుంది. సాంబయ్యకు అంతులేని సంతోషం కలుగుతూంది. అతని కిదంతా ఒక కలలాగ ఉంది.

సాయంత్రం భోజనం చేసి సాంబయ్యా, అతని భార్యా బైలుదేరారు ఇంటికి ఒక వంటెద్దు బండిలో. ఇద్దరూ మౌనంగా కూర్చున్నారు. పిల్లను చూస్తున్నకొద్దీ సాంబయ్యకు తన కురూపితనం గుర్తుకొస్తున్నది. పిల ముఖంలో విషాదచ్ఛాయలేవీ లేనందువల్ల సాంబయ్యకు కొంత తృప్తి కలతోగుంది.

సాంబయ్య పిల్లతో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించి కూడా, ఏమి మాట్లాడాలో తెలియక ఊరుకున్నాడు. ఆమె తనను చూడటం లేదనుకున్నప్పుడు

చూసేవాడు. పొరపాటున ఇద్దరి కళ్లూ కలిసినవా, ఏదో విచిత్ర సంకోచంలో పడేవాడు. కళ్ళ రెప్పలు వాటంతటవే సిగ్గుతో, బరువుగా వాలేవి. సర్దుకుని కూర్చునేవాడు.

దాదాపు రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు బండి సాంబయ్య ఇంటి ముందు ఆగింది. అతను దిగి బండివాడికి కూలిచ్చి తడిక ఊడదీస్తున్నాడు. ఒకరి పిలుపుకు ఎదురు చూడకుండానే ఆ అమ్మాయి వచ్చి సాంబయ్య ప్రక్కనే నిలబడ్డది. ఇద్దరూ మౌనంగానే లోపల ప్రవేశించారు. కుక్కిమంచం వాల్చి ఆ అమ్మాయి కళ్ళల్లోకి కూర్చోమన్నట్లు చూశాడు. ఇద్దరికీ సిగ్గు వేసింది. సాంబయ్యకు గొంతు పెకిలి రావటం లేదు. నాలుక ఆడదు, పెదిమలు కదలవు తన అసమర్థతకు సిగ్గు పడుతున్నాడు. ఎలాగో ధైర్యంచేసి ఆ అమ్మాయి చెయ్యి పట్టుకుని కూర్చోపెట్టాడు. ఆ స్పర్శతో సాంబయ్య హృదయ తంత్రులన్నీ ఒక్కమారుగా స్పందించాయి. ఏదో అపూర్వమైన స్వర్గీయానందంతో ఊపిరాడటం లేదు. ఆ అమ్మాయి తలొంచుకుని కూర్చున్నందువల్ల ఆమెలో కలిగే భావోద్రేకాలను సాంబయ్య గ్రహించలేకపోతున్నాడు.

యెలాగయినా ధైర్యం చేసి పలకరించాలి. ఒక్కసారి గట్టిగా సకిలించి గొంతు సరిచేసుకుని, వణుకుతున్న స్వరంతో అడిగాడు. "నీ పేరేంటి ?"

ఆ అమ్మాయి అలానే తల వంచుకూర్చున్నది. ఈ సారి ఇంకా కొంచెం ధైర్యంగా అడిగాడు. జవాబు లేదు. ఒకటికి నాలుగుసార్లు అదే ప్రశ్న వేశాడు. లాభం లేకపోయింది. సాంబయ్యకు కోపమొచ్చింది. తనంటే యీ పిల్లకూడా అలుసే. బహుశా తన రూపం చూసి మాట్లాడ బుద్ధి పుట్టటంలేదు లాగుంది.

కోపంతో మొరటుగా ఆ అమ్మాయి గడ్డం పట్టుకుని తల పైకెత్తుతూ గర్జించాడు. "నీ పేరేమంటే మాట్లాడవేం ?" ఆ అమ్మాయి విశాల నేత్రాల్లో నీరు క్రమ్మి ఉంది. ఆమె సన్నని శరీరం పెనుగాలిలోని లతలాగ కంపించి పోతున్నది. వణుకుతున్న చేతిని పైకెత్తి సైగ చేసింది. "తనకు మాటలు రావని..."

సాంబయ్య నెత్తిన పిడుగు పడ్డట్లయింది గుండెలు బరువెక్కినయి. కళ్ళముందు చీకట్లు క్రమ్ముకుంటున్నాయి. రెండు చేతుల్తో జుట్టు పీక్కుంటూ

'మోసం' అంటూ గట్టిగా అరిచాడు. ప్రక్కన కూర్చుని, రెండు చేతుల్తో ముఖాన్ని కప్పుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న ఆ అమ్మాయి రెక్క పట్టుకుని బట బట బయటకు యీడ్చి తడిక బిగించాడు.

మంచంమీద బోర్లాపడి వెక్కి వెక్కి యేడుస్తున్నాడు. అలా ఎంత సేపు ఏడ్చాడో తనకే తెలియదు. హృదయం కొంచెం తేలికపడ్డది.

ఇంక ఆలోచించ లేకపోయాడు. వెంటనే లేచి బయట కెళ్ళాడు. మనిషి అలికిడి కాగానే ఆ అమ్మాయి సాంబయ్య కాళ్ళు గట్టిగా పట్టుకుని ముఖాన్ని పాదాలమీద ఉంచి వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూంది. సాంబయ్య హృదయం తరుక్కుపోయింది. అతని కళ్ళనుండి కారే వేడి కన్నీళ్ళు ఆ అమ్మాయి తలను తడుపుతున్నాయి. సాంబయ్య వంగి రెండు చేతుల్తో ఆ అమ్మాయిని పైకెత్తి హృదయానికి గాఢంగా హత్తుకున్నాడు.

(ఆంధ్ర ప్రభ వారపత్రిక - 53)
మొదటి కథ

***